

EL IETI QUE VA PERDRE EL PÈL

Temps era temps, en una de les muntanyes més altes del món, on les neus eren gairebé eternes, els arbres eren molt alts, hi havia roques de tota mena , penya-segats molt alts, coves que ningú havia vist mai.

En aquell entorn tant bonic, hi vivia un ésser anomenat Ieti, era molt alt, gran i forçut i tenia el seu cos tot cobert de pèl. Tenia un caràcter estrany , era esquerp i li

agradava estar sol.

Vivia en una cova de pedra perquè no hi entres el fred. La cova es trobava situada enmig d'un penya-segat altíssim de difícil accés.

El problema va començar quan en una nit d'hivern molt freda es va mirar a si mateix i no li quedava ni un sol pèl. Tot el pèl blanc que tenia al seu cos, li havia caigut.

Va començar a tremolar i abrigat amb una manta, va sortir de la cova i va començar a passejar pel bosc en busca d'una solució, però no trobava cap animal que el pogués ajudar, continuava tenint fred, molta fred.

De sobte se li va acudir una idea:

Demanaria als núvols si li podrien deixar una mica d'aquell cotó tant tou, que ell cada dia quan mirava el cel li semblava que tenien, però mentre mirava els núvols blancs, poc a poc es va adonar que aquests es tornaven grisos i negres i al cap d'una estona va començar a **“ploure a bots i a barrals”** i tot aquell cotó es va desfer.

El leti continuava tenint molta i molta fred, les gotes de la pluja que queia relliscaven pel seu cos i li deixaven la pell glaçada, de sobte en aquell immens bosc, va veure un arbre molt gran i alt, i es va refugiar sota les seves branques per guarir-se d'aquella pluja freda. Quan la pluja va parar, d'una de les branques de l'arbre, va sortir un esquirol i li va dir:

Que et passa quelcom? Però el leti no s'havia que dir, tenia tanta fred que li tremolaven els llavis. L'esquirol que era molt intel·ligent, va deduir el que li passava i li va dir: - Vine amb mi que t'ajudaré!!

L'esquirol va començar a saltar de branca en branca dels arbres i va córrer riu avall fins que va arribar a un prat florit ple de dents de lleó i aleshores va dir: Agafa les flors que et semblin més maques i les bufes cap amunt.

El leti va agafar les més maques que va veure i les va bufar cap amunt.

Però el leti no s'havia que més fer, i li va dir a l'esquirol: -I ara què faig esquirol?

L'esquirol li va respondre:

- T'has de posar a sota i tots els pètals blancs se t'enganxaran i et faran de pèl.

El leti va seguir les normes de l'esquirol **“fil per randa”** i finalment va aconseguir que tot el pèl blanc que li havia caigut tornes a abrigar-lo i ja no va tenir més fred.

I aquest conte que jo té dit és pel mes eixerit, i aquest conte que t'he explicat és pel mes espavilat.

TARONJA